

ЗДРАВКО СРЕБРОВ
СМЕШНИЯТ СЪН НА МОЯ
БАОБАБ

chitanka.info

Баобабът — най-голямото дърво в градината ми — се готвеше да заспи под шумоленето на листата си. Всичко бе нагласено за сън. На небето имаше звезди. Луната беше изгряла. Тя нито слизаше, нито се качваше. Светеше сама над гората. Едно бяло облаче приближи до нея. Искеше да я запита: защо свети? На кого свети? Но луната не беше се учила да приказва. Тя само светеше...

Светеше над хълма насреща, където беше гората. Върху асфалта на пътя. Светеше в прозорците на бялата вила. Ниско в рекичката — на гърба на един сом.

Но сомът виждаше ли се? Не, това беше мост...

Светеше в листата на белия бор. В цвета на жълтите рози. Червените бяха тъмни. Не се различаваше цветът от листата. Жълтите бяха като злато. А белите?

Те са слезли звезди в градината, дето зреят вишнапите.

Тогава Баобабът заспа.

Спяха и черешите му. Сега те бяха спокойни. Никой нямаше да ги изяде.

И зеленият бръмбар спеше в дупката си — в кората на старата ябълка. Същият, дето яде цвета на люляка, на розите, дюлевия цвят, нежните реси на лозата, ранните вишни, черешите.

Покрай тях — покрай черешите на Баобаба бръмчеше голям нощен бръмбар. Той какво ли яде? Трева? Или буболечки?...

— Тревопасно животно — помисли Баобабът, като го чу, преди да заспи. После си каза: — Не е животно, а бръмбар. Защото няма косми и опашка. Има криле!... Птица ли е? Не. Не е и птица. Няма пера и човка. Значи — това е бръмбар. А пък яде буболечки, като птичките.

След тия много умни мисли Баобабът заспа.

Какво засънува?

Ето това сега трябва да се разкаже.

Баобабът сънуваше, че се изкоренява. Така — тихо, незабелязан от никого... Измъкна той единия си корен от земята. Отръска го от пръстта. Бучките нападаха по лалетата. Те бяха прецъфтели. После измъкна и другия корен. Сега пък бучките зашумоляха в зелениката. Тя все цъфтеше със сини цветчета.

— А защо не й казват „сининика“, а зеленика? — помисли в съня си Баобабът. — Те, хората, все кръщават, все кръщават — цветя,

дървета, птици, вода, звезди. Без да ги питат, искат ли имена, не искат ли. И ако искат, какви да са?...

На Баобабът му хареса да мисли и той продължи да си говори наум:

— Ето, мен са ме кръстили дива череша. Кой знае кога — преди хиляда години. Защо пък да съм дива? Стъблото ми е гладко. По него няма бодли, нито чепове. И листата ми са чисто зелени. А когато цъфтя? Целият съм бял. Като бял облак. Като морска пяна. Като сняг по върха Ком, когато месецът грее над него. Но не мириша на облак. Нито на сняг. Нито на пяна. Мириша на цъфнала череша. Затова пчелите събират от мене мед по цял кошер.

Докато си мислеше така, Баобабът измъкна още един голям корен. И продължи да си приказва:

— А черешите ми? Че те са по-сладки от всичко в градината — когато узреят! А моят приятел, стопанинът на градината (той е поет), ме кръсти Баобаб. Нищо. Нали аз съм най-голямото дърво в градината. Най-напред бях малък. После почнах да раста. Станах голям... Това е хубаво! Всичко виждам и никакъв вятър не може да ме превие. Як съм. Някога от стъблото ми са правили топове. А сега мога да живея и 100 и 200 години. Никой няма да ме отсече. И това е хубаво...

Той измъкна още два корена. Бучките падаха в зелениката. Шумолеше ли, или си шепнеше вече на глас?

— Баобаб? Но аз не разбирам чуждите думи. Родил съм се тук, на тая земя. Дрян, леска, череша, вишна, праскова, дюля, кайсия — това са все наши думи. Тия думи са в градината... Не са думи, а дървета като мен. И всички растат и раждат все вкусни плодове. Някои са по-малки, други — по-големи. Нищо. Нека всеки си е такъв, какъвто си е...

Но докато измъкваше корените си (насън) и отръскваше пръстта в зелениката, за толкова неща ли си помисли? — това може да каже някой от вас.

То е, защото корените му бяха много. И надълбоко в земята. Не е лесно да ги извадиш до един!

Докато месецът се премести насред небето и облачето спря да го пита (защо се превърна в злато!), бучките пръст от корените му цял час падаха по лалетата, в зелениката, по белия крем (той не беше цъфнал още), в маргаритите... И най-после Баобабът тръгна.

Как вървеше?

Той стъпваше на пръсти. Никого да не събуди.

А накъде тръгна?

Накъде може да тръгне едно голямо и хубаво дърво? Към гората, на хълма.

Цял живот той я гледаше от градината. Израсна все по-висок. Да я вижда по-добре. Там имаше толкова хубави неща: големи дървета, храсти, коприва, малини. И кукувица кукаше през пролетта... И ето, изкорени се (насън) и тръгна!

Но лесно ли е да вървиш така и да не събудиш някого? И никого да не стъпчеш с краката си?

Най-напред Баобабот тръгна по голямата алея. Между розите и ябълките. И изведнъж той видя нещо мъничко, което лежеше на пътя му.

— Но това е паднало птиче!

Птичето биеше крилцата си в земния прах, но не можеше да се повдигне. Наскоро се беше излюпило. Баобабот надвеси едно клонче. Птичето изперперка. Стъпи на клончето. И той продължи пътя си с птичето, сгущено в шумата му. Сега трябваше и него да пази, да не го събори на земята...

Но алеята се свършваше, а вече отпред беше оградата от телена мрежа, опъната на колове. А долу лъщеше асфалтът.

— Тук трябва да се прекрачва — размисли умно Баобабот — с най-големите корени. И да се стъпи в канавката.

И като се вдигна високо на най-дебелите си корени, Баобабот прекрачи оградата и в следния миг беше вече до пътя.

Но тук трябваше да спре, преди да направи втората крачка. Нещо гърмеше откъм завоя.

— Автобус! — Той ги виждаше — леките и тежки коли, автобусите, мотопедите — и денем, и нощем, високо от градината, да фучат по асфалта. А сега автобусът идваше право върху му. Ако направи втората крачка.

Баобабот спря до канавката и сякаш застана мирно с всичките си листа и корени.

— Пътуват и нощем! — си каза мъдро той. — Все пътуват, все пътуват. И никой не знае закъде и защо толкова бързат.

Автобусът беше голям, нов. Светеше целият. А през стъклата се виждаха пътниците.

— Та това са деца, а не спят! — учуди се той и се зарадва. От всичко на света обичаше най-много децата. И птичките. — Ако сега закрача по асфалтирания път, ще се изплашат ли те от такова дърво, което крачи като човека великан от най-страшните приказки?

Но Баобабът стоеше като на пост в канавката. Грейналият от светлини автобус изгърмя покрай клоните му. Децата пееха. Той чу гласовете им и видя от редицата към него да му махат весело детски ръце. Те го поздравяваха! А може би са забелязали да светва главицата на птичето, огряно от месеца...

— Не знаят, че и аз съм тръгнал на път — усмихна се доволен Баобабът. — Помислиха, че тук раста. А аз отивам в гората.

Докато довърши мисълта си, автобусът вече се губеше в завоите на планинския път.

— Сега вече трябва да прекрача аутострадата — реши Баобабът наум. Но да решиш и да направиш нещо не е все едно. Когато се наклони малко напред и повдигна единия си корен, току пред него профуча мотоциклет, а в светлината му бягаше заек. Бялата каска на пътника блесна като корона от сребърни люспи. Моторът бръсна шумата по ниските клони и изчезна като дух, потънал в Долната земя.

— Такива корони аз не събарям — усмихна се добродушно Баобабът и се накани да прекрачи пътя.

Но една черна котка изскочи от невиделица. Тя стъпваше леко по асфалта, сякаш пазеше лапките си да не се изцапат. Той видя очите ѝ да светват като два живи въглена. Може би котката забеляза птичето и се готвеше да се покатери на стъблото му. Дояло ѝ се птиче месо! Но Баобабът не беше глупав. Той леко премести един от корените си към нея. Котката отскочи, като че бе стъпила на жарава. Измяука и се прехвърли през малкия зид. След малко той я видя, клекнала на срещния покрив, да облизва крачетата си. Измяука пак сърдито и изчезна в сенките на градината.

— Сега най-последно е моя ред да вървя — каза си наум Баобабът. И може би още нещо помисли. Но в часа, когато повдигаше най-големия си корен, от завоя загърмя тежка кола. Идваше камион влекач, а върху платформата му се клатушкаха някакви чудни машини, боядисани червено и златно.

— Ще прехвърлят златен мост през реката! — помисли Баобабът. — Е, сега още ще има ли? Месеът слиза над реката. Може би скоро ще съмне. Виждам, гората насреца тъмнее. А през този дяволски път не мога и крачка да направя. Птиченца, зайци, автобуси, котки, мотори, тежки товарни коли, машини... Денем и нощем ги чувам да фучат и когато съм буден, и когато спя. Ако река да прекрача пак, ще се бутнат в мен. Какво може да стане? Свят ще загива! То за моите клони не ми е жал. Едни се трошат, други по-силни израстват. Но птиченцето спи в листата ми. Нищо и никаква душица, а ми е жал... Да чакам ли, да вървя ли, да се върна ли?...

Но преди да си отговори с най-умния отговор, нещо забуча силно — сега вече в клоните му. Листата тревожно се запремятаха. Заклати се Баобабът, да се опре на корените си, но корените му бяха изтръгнати от земята.

— Това е буря, ще ме събори! — стреснато прошепна Баобабът. — Аз съм изкоренен!... И птичето ще смажа, ако сега се просна на пътя, и ще връхлетят върху ми автобуси с деца, младежи с каски като корона със сребърни люспи. Папер няма да остане от тях. И от...

Но Баобабът не довърши мисълта си. Блъснат от бурята, той се наклони с цялата си тежина, готов да се стовари на пътя. И?...

И изведнъж се събуди!

Духаше силен вятър в клоните му. В листата шумолеше дъжд. Над срещната гора пламтяха светкавици.

— Аз съм тук, на мястото си. До бялата вила, дето светеше в нея месеът — изведнъж разбрал, прошумоля Баобабът. — Здравно съм закрепен в земята. Сънувах лош сън. А може и да е хубав?... Нищо лошо не се случи — нито на мен, нито на децата, нито на младия пътник с короната. А птичето?...

Едно птиченце писукаше в гнездото, свряно в клоника му. Не беше едно, а четири. А майка им, събудена от вятъра, ги покриваше с крилата си. Едно само бе подало главичката си. То беше най-

любопитното. И най-храброто. Искаше да види какво става по страшния свят.

— Тук съм роден — на тая земя. Оттук няма къде да мърдам — помисли малко натъжен Баобабът и хвърли поглед към гората на хълма. Но тя не се виждаше в дъжда. И той отново заспа...

Вече не го смущаваше ни вятърът, нито дъждът. Месецът се беше удавил в облаците. Нямахме и звезди. Беше вече истинска нощ. Най-тъмната. И светкавиците бяха угаснали.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.